

Arrest

nr. 69 957 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 9 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 29 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 54 813 van 24 januari 2010 werd het beroep van verzoekster verworpen.

Op 5 januari 2011 diende verzoekster via haar toenmalige advocaat Mr. T, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 10 februari 2011 diende verzoekster nogmaals dezelfde aanvraag in, ditmaal per aangetekend schrijven.

Op 21 februari 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ditmaal via haar huidige advocaat Mr. P. Lips.

Op 11 maart 2011 maakte verzoekster een kopie van haar identiteitskaart over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 januari 2011 en 10 februari 2011, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 9ter, § 3, 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. Betrokkene legt als bewijs van identiteit en nationaliteit enkel een attest van immatriculatie voor. Het attest van immatriculatie draagt de vermelding ‘dit is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs’. Bijgevolg kan het AI niet aanvaard worden als bewijs van identiteit. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting deelt advocaat Lips mee dat hij de bestreden beslissing niet goed begrijpt in die zin dat hij niet begrijpt welke aanvraag nu precies onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wijst hij er op dat het een Franstalige beslissing betreft en verwijst hij naar een beroep dat door hem werd ingesteld tegen een Franstalige beslissing die verzoekster heeft ontvangen en waarbij het beroep werd afgesloten bij arrest nr. 68 396.

In tegenstelling tot wat Mr. L. laat uitschijnen, geeft de bestreden beslissing duidelijk aan welke aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en werd de beslissing wel degelijk in het Nederlands aan verzoekster ter kennis gebracht. In de bestreden beslissing van 15 maart 2011 staat duidelijk vermeld *“onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.01.2011 en 10.02.2011 bij onze diensten werden ingediend door: (...) In toepassing van artikel 9ter (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is”*

De Franstalige procedure waar advocaat L. naar verwijst, is een beroep dat door hem werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, welke in het Frans was opgesteld. Deze beslissing werd ingetrokken en op 14 oktober 2011 stelde de Raad de afstand van geding vast bij arrest nr. 68 396. Deze procedure heeft geen uitstaans met huidig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat een eenvoudig nazicht van de bijlage twee die ze aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft toegevoegd, aantoont dat ze het juiste medisch attest heeft toegevoegd. Rekening houdend met dit gegeven en het feit dat ze haar aanvraag heeft aangevuld met een identiteitskaart, is verzoekster van oordeel dat haar aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard, waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Voorts is verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht daar de bestreden beslissing verwijst naar “motif: voir annexe”, terwijl de bijlage niet werd meegedeeld.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

In de bestreden beslissing wordt geenszins betwist dat verzoekster het juiste medisch getuigschrift heeft ingediend. Wel wordt aangegeven dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet heeft bewezen daar zij bij haar aanvraag enkel een attest van immatriculatie heeft bijgevoegd, hetgeen niet kan worden aanvaard als bewijs van identiteit en nationaliteit.

Verzoekster betwist niet dat het bijgevoegde attest van immatriculatie haar identiteit en nationaliteit niet bewijst, wel is ze van oordeel dat haar aanvraag alsnog ontvankelijk diende te worden verklaard omdat ze haar aanvraag heeft aangevuld met een identiteitskaart.

Uit de voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 januari 2011 niet vergezeld ging van een kopie van de identiteitskaart van verzoekster. Deze werd slechts op 3 maart 2011 overgemaakt aan de verwerende partij. Aldus is de Raad van oordeel dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing, samen met de bijlage aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 26 mei 2011 en door haar werd ondertekend. Aldus kan verzoekster niet gevolgd worden in haar kritiek als zou de motivering van de bestreden beslissing niet gekend zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:
mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU